

Arrest

nr. 111 321 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 januari 2011 een asielaanvraag in die op 23 augustus 2011 geweigerd werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en waartegen beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 71 148 op 30 november 2011.

1.2. Op 26 juni 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 27 mei 2013 onontvankelijk verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 10 oktober 2012 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw H.S., van Belgische nationaliteit.

1.4. Op 17 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

1.5 De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 15 april 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 17 april 2013 ter kennis werd gebracht.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/04/2013 werd ingediend om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen op eer door derden: Deze verklaringen op eer door derden betreffende de relatie kunnen niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet kunnen getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

-Een huurovereenkomst: Uit het bijgevoegde huurcontract blijkt dat betrokkene sedert 01/09/2012 bijgeschreven werd op dit contract. Bijgevolg is dit contract onvoldoende bewijs dat betrokkenen als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

-Facebookberichten: Deze voorgelegde pagina's dateren ten vroegste van augustus 2011. Bijgevolg is op basis van deze bewijzen niet aangetoond dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen.

-Foto's: De bijgevoegde foto's zijn ongedateerd en de uitleg is er zelf bijgeschreven. Er kan niet nagegaan worden van wanneer deze foto's dateren. Bijgevolg leveren de voorgelegde foto's onvoldoende bewijs dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht. Verzoeker meent ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de gemachtigde.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"I. Eerste middel : Schending van de art. 40bis en 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, het zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout

1.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van verklaringen van derden, foto's, huurovereenkomst, facebookberichten... niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig de art. 40bis en 40ter Vw.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoeker en zijn levenspartner tal van bewijsstukken, waaronder tal van foto's, verklaringen van derden, facebookberichten, huurovereenkomst op beide naam,...neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.

3.

Dat d geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag. Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.

Dat voorts verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 25.06.2012 overeenkomstig art. 9bis Vw. geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. stuk 2).

Dat immers in de door verzoeker bij de Burgemeester van Eeklo ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 25.06.2012 overeenkomstig art. 9bis Vw. heeft verzoeker uitdrukkelijk gesteld sedert geruime tijd een hechte relatie te hebben met zijn levenspartner, mevrouw H. S., en met haar samen te wonen te Eeklo.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer door verweerder wordt nagelaten rekening te houden met de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 25.06.2012 overeenkomstig het art. 9bis Vw.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Dat verweerder geenszins voldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat verzoeker niet op afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden. *In casu* vergt het onderzoek van de materiële motiveringsplicht eveneens het nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...).”

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen(...).”

2.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.6. Op 17 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie. Bij deze aanvraag werden volgende documenten neergelegd:

- Facebookberichten, waarvan de neergelegde pagina's dateren van augustus 2011
- Een attest uit het vreemdelingenregister, waaruit blijkt dat verzoeker is ingeschreven op hetzelfde adres sinds 22 augustus 2012
- Een kopie van verzoekers Nigeriaanse paspoort
- Een tewerkstellingsattest van 6 maart 2012

De verzoeker werd tevens uitdrukkelijk verzocht om ten laatste op 17 januari 2013 volgende documenten neer te leggen: bijkomende bewijsstukken betreffende de relatie, een huurcontract, een ziektekostenverzekering en bewijzen van inkomsten.

Uit het administratief dossier blijkt dat volgende stukken nog werden neergelegd:

- Een huurovereenkomst waarbij verzoeker op 1 september 2012 bijgeschreven werd.
- Foto's die niet gedateerd zijn en waar zelf uitleg bij geschreven werd.
- Verklaringen op eer door derden.

2.7. De verzoeker meent dat de gemachtigde niet afdoende motiveert waarom met de neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag. Daarenboven stelt verzoeker dat hij uitdrukkelijk in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet (zie punt 1.2.) vermeldde reeds geruime tijd een hechte relatie te hebben met H.S., en met haar samen te wonen in Eeklo.

De verzoeker is van mening dat er geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier. De gemachtigde heeft geen voldoende voorafgaand onderzoek verricht alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoeker aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

2.8. De bestreden beslissing stelt dat de voorgelegde verklaringen op eer door derden niet in overweging genomen kunnen worden omdat zij niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element waardoor er van deze verklaringen weinig tot geen bewijswaarde uitgaat. Verzoeker kan niet ontkennen dat deze verklaringen op zijn vraag werden opgesteld maar evenwel niet worden vergezeld van enig objectief element.

De Raad stelt vast dat dit het enige bewijsstuk is dat niet in overweging werd genomen. De overige neergelegde bewijsstukken werden in overweging genomen, maar werden beschouwd als onvoldoende bewijskrachtig. Met betrekking tot die stukken werd gesteld dat: de huurovereenkomst als onvoldoende bewijs werd beschouwd dat de betrokkenen als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag aangezien verzoeker op 1 september 2012 bijgeschreven werd op deze overeenkomst en de aanvraag dateert van 17 november 2012; de facebookberichten ten vroegste dateren van augustus 2011, waardoor verzoeker niet aantoonde dat betrokkenen elkaar al tenminste twee jaar kennen; de neergelegde foto's ongedateerd zijn waardoor opnieuw niet is aangetoond dat verzoeker en zijn partner elkaar al minstens twee jaar kennen en voor de aanvraag elkaar driemaal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen.

Bijgevolg heeft de bestreden beslissing alle neergelegde stukken beoordeeld en telkens uiteengezet waarom het bewijsstuk niet als voldoende bewijs kon gelden of waarom het niet in overweging genomen werd. De verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling door de gemachtigde kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing heeft derhalve niet alleen de neergelegde bewijsstukken apart besproken en beoordeeld, maar heeft ook bevonden dat zij samen niet voldoen aan de noodzakelijke voorwaarde van een stabiele en duurzame relatie uit artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing waarin deze vaststelt dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbracht dat hij enerzijds met zijn partner tenminste één jaar ononderbroken samenleefde voor de aanvraag én anderzijds ook niet aantoonde dat zij voorafgaand aan de aanvraag elkaar minstens twee jaar kennen en zij elkaar driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. De bestreden beslissing besluit, na aparte bespreking en beoordeling van de verschillende bewijsstukken dat er niet voldaan is aan de hierboven vermelde criteria en dat daarom het recht op verblijf geweigerd werd aan verzoeker.

Waar de verzoeker wijst op haar aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarin zij de relatie en samenwoning vermeldde, wijst de Raad er op dat – net zoals wordt gesteld door de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangaf – artikel 9bis en artikel 40bis gekenmerkt worden door een afzonderlijke procedure. Voorts zet verzoeker niet uiteen hoe uit een door haar raadsman opgesteld schrijven, waarin wordt uiteengezet dat zij *“een hechte relatie [heeft] en te Eeklo samen[woont] met mevrouw H.S. van Belgische nationaliteit, (...) “cliënt en zijn levenspartner gedurende ruime tijd een duurzame relatie hebben”*; dat zij *“wensen te huwen/verklaring [betreffende] een wettelijke samenwoning af te leggen”*, zou kunnen worden afgeleid dat zij voldoet aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet gestelde criteria.

Verzoeker maakte niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoeker. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

2.9. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)

In casu dient derhalve te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De Raad benadrukt dat waar de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel, *quod in casu*, er op gewezen dient te worden dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de gemachtigde kan beoordelen of de verzoeker aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De Raad benadrukt *in casu* dat de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de verzoeker gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen.

Het kwam verzoeker aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en het komt verzoeker toe om bij het aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden verbonden aan het recht op verblijf als familielid van een Unieburger. Uit verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie blijkt tevens dat verzoeker verzocht werd binnen de drie maanden na de aanvraag bijkomende bewijsstukken betreffende de relatie zoals bijvoorbeeld een huurovereenkomst neer te leggen, wat hij naliet te doen.

Door louter te stellen dat verzoeker “*tal van bewijsstukken [verschafte], waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame en stabiele relatie hebben en voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40 bis en 40 ter van de vreemdelingenwet*” en te verwijzen naar de voorgelegde bewijzen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.10. De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.11. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“II. Tweede middel : schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming ygn de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bii wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat verzoeker samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat verzoeker, gescheiden van zijn levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Nigeria.

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken .

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing”.

2.12. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu wordt noch door de bestreden beslissing, noch door de nota van de verwerende partij betwist dat er sprake is van een familie- en gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat verzoeker met zijn partner samenleeft en een samenlevingscontract heeft, is er *in casu* sprake van een gezinsleven.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn middel opbouwt in het licht van artikel 8, § 2 van het EVRM en betoogt dat de inmenging enkel mogelijk is indien dit noodzakelijk is een democratische samenleving waarbij er proportionaliteit dient te zijn tussen de maatregel en het beoogde doel. Ten dezen stelt de Raad vast dat *in casu* de bestreden beslissing betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, § 2 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoeker geeft enkel aan dat het onmogelijk is voor hem om een waardig en effectief leven te leiden in Nigeria, gescheiden van zijn partner, maar beperkt zich tot deze gratuite bewering zonder deze verder *in concreto* te duidelijk noch een begin van bewijs aan te brengen.

De bestreden beslissing leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot zijn privéleven voert de verzoeker geen elementen aan.

Wat de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel betreft, blijkt uit de lezing van het verzoekschrift dat verzoeker aanvoert dat de proportionaliteitsafweging uit artikel 8, §2 van het EVRM niet is gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing. Zoals hierboven reeds werd besproken, diende deze toetsing *in casu* niet gemaakt te worden.

Daarenboven zet de verzoeker nergens uiteen op welke manier het proportionaliteitsbeginsel in deze geschonden zou zijn: hij beperkt zich ertoe tot het louter poneren van deze schending.

Het tweede middel is ongegrond.

2.13. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motivering- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging als algemene beginselen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“III. Derde middel : Schending van het art 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoor plicht van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoekers rechten van verdediging

1.

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!

2.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

3.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning, met zijn tewerkstelling in België (cf. stuk 3), met zijn culturele en sociale bindingen met België (cf. stuk

4)

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Artikel 10 § 2 vijfde lid van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.56-63).

Verzoeker toont niet aan dat deze omzetting incorrect of onvolledig zou zijn. Voormelde richtlijn regelt daarenboven de gezinshereniging tussen onderdanen van derde landen en het staat niet ter discussie dat H.S. (de partner van verzoeker) Belg is. Verzoeker kan derhalve niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van deze richtlijn.

Het evenredigheidsbeginsel waarnaar verzoeker verder verwijst hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar de bespreking van de voorgaande middelen, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat verzoeker niet voldeed aan de door de wetgever gestelde vereisten inzake de duurzame en stabiele partnerrelatie. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad wijst erop dat de hoorplicht die verzoeker geschonden acht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Het horen kan enkel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker eveneens geschonden acht.

Dit impliceert evenwel niet dat verzoeker noodzakelijkerwijs mondeling zijn bemerkingsen dient te kunnen formuleren, doch slechts dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Het volstaat derhalve dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

De Raad stelt voorts vast dat op basis van het administratief dossier dat op 17 november 2012 een schrijven werd gericht aan verzoeker waarin hij uitdrukkelijk werd verzocht om binnen de drie maanden na kennisname, zijnde 17 januari 2013, alle documenten voor te leggen die zij nodig achtten in het kader van zijn aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Europese Unie.

De verzoeker was aldus op de hoogte van het feit dat hij bijkomende bewijsstukken betreffende zijn relatie met H.S. diende bij te brengen. In de mate dat verzoeker meent dat hij gehoord had moeten worden, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij zijn standpunt niet op nuttige wijze schriftelijk naar voren had kunnen brengen, met name door in een verklaring de gemachtigde op de hoogte te brengen van de beweerdde duurzame en stabiele relatie aan de hand van

bijkomende bewijsstukken nadat hij daartoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd na indiening van zijn aanvraag op 17 november 2012.

Hij was aldus in staat om in antwoord op dit schrijven zijn standpunt hieromtrent op nuttige wijze uiteen te zetten en had de mogelijkheid om dat standpunt met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. De omstandigheid dat verzoeker niet mondeling werden gehoord, belette niet om elementen die hij nuttig achtte eventueel schriftelijk te melden.

In zoverre de verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, verwijst de Raad naar de bespreking hiervan in het eerste middel.

Waar verzoeker wederom een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is niet gegrond.

Verzoeker voert geen gegrond middel aan dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES